

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobkyně: **H. P.**, nar. X, státní příslušnost X
t. č. bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem Lidická 960/81, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2026, č. j. OAM-66639-24/ZM-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Žalobkyni se **vrací** soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši **1 000 Kč**, který jí bude vyplacen z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 2. 2025, č. j. OAM-66639-16/ZM-2024, byla žalobkyni (poprvé) zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, a to z důvodu

dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu.

2. Toto rozhodnutí žalovaného zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 5. 2025, č. j. 22 A 5/2025-39 (dále též „zrušující rozsudek“).
3. Následně žalovaný nyní napadeným rozhodnutím ze dne 9. 1. 2026, č. j. OAM-66639-24/ZM-2024, opětovně (podruhé) zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, a to z téhož důvodu.

II. Podání účastníků

4. Žalobkyně v podané žalobě namítá, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, resp. jeho kolizi s nejlepším zájmem jejích nezletilých dětí. Aby mohl žalovaný zvážit, zda je v případě žalobkyně na místě upřednostnit zásah do jejího soukromého a rodinného života, resp. do nejlepšího zájmu jejích nezletilých dětí, nebo preferovat kolizi s veřejným zájmem, bylo nezbytné objasnit jednotlivé dotčené zájmy. Žalobkyně má za to, že úvaha žalovaného v tomto ohledu není přezkoumatelná, neboť se nevypořádal s jednotlivými aspekty její trestné činnosti. Správní orgán nezohlednil konkrétní okolnosti případu, které vypovídají o povaze a závažnosti protiprávního jednání žalobkyně; nezabýval se uloženým trestem, rozsahem způsobené škody, četností její trestné činnosti, tendencí k opakování protiprávního jednání ani chováním v době po odsouzení. Žalobkyně formuluje vlastní interpretaci těchto kritérií (jí uložený trest je nízký, nezpůsobila žádnou škodu, jedná se o její jedinou trestnou činnost, po odsouzení vede řádný život), pročez dospívá k závěru o nízké závažnosti svého trestného činu. Vyhodnocení dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně není dostačující, neboť žalovaný vyšel z předpokladu, že jí bude udělena dočasná ochrana; eventualitu, že by se tak nemuselo stát, ovšem vůbec nebere v potaz. Pokud žalobkyni bude uděleno jiné pobytové oprávnění, pak nelze napadené rozhodnutí považovat za proporcionální. Současně žalobkyně požádala o přiznání odkladného účinku podané žalobě.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že k naplnění důvodu pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dochází už jen tím, že je cizinec pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu; nebylo-li takové odsouzení zahlazeno, musí k němu správní orgán přihlížet z úřední povinnosti. Okolnosti spáchání trestného činu, projevená lítost či případná sebereflexe nemají na naplnění tohoto důvodu vliv, zákon nedává prostor po správní uvážení. Žalobkyni spáchaný trestný čin sice nepatří mezi ty nejzávažnější, ovšem poměrně zásadně vypovídá o její neochotě respektovat zákony země, na jejímž území se hodlala usadit. Po požití většího množství alkoholu řídila osobní automobil, který navíc nesplňoval technické podmínky pro provoz, přičemž jen shodou náhod nepoškodila parkující automobily, nezpůsobila jinou škodu na majetku či neohrozila jiné osoby. Přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně správní orgán podrobně posoudil. Přestože neexistuje zájem státu, aby na jeho území setrvaly osoby, které se dopustily úmyslného trestného činu, je třeba zohlednit, že na Ukrajině probíhá válečný konflikt. Žalobkyně jako matka nezletilých dětí s již udělenou dočasnou ochranou může bez problémů získat dočasnou ochranu z důvodu sloučení rodiny dle § 51 odst. 1 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně, ve znění pozdějších předpisů

(dále též „zákon o dočasné ochraně“). V takovém případě žalobkyně nabude opět nejen možnost pobývat na území, ale i vykonávat výdělečnou činnost a žít své děti. Dočasná ochrana bude žalobkyni zachována po celou dobu trvání válečného konfliktu v zemi jejího původu; osvědčí-li se ve zkušební době a prokáže úmysl dodržovat zákony, bude mít možnost do budoucna opět požádat o standardní pobytové oprávnění. Napadené rozhodnutí tudíž žádným způsobem nezasáhne do zájmů žalobkyně ani jejích nezletilých dětí.

III. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“)], a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
7. Žaloba není důvodná.
8. Z obsahu správního spisu vyplývají pro posouzení věci následující podstatné skutečnosti: Žalobkyně dne 22. 10. 2024 podala žádost o prodloužení zaměstnanecké karty s tím, že jako zaměstnavatele uvedla společnost X s pracovním zařazením „kuchařka“ v provozovně X. Ze založeného trestního příkazu Městského soudu v Brně a výpisu z rejstříků trestů plyne, že žalobkyně byla Městským soudem v Brně dne 15. 4. 2024 odsouzena podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, pro úmyslný přečin k odnětí svobody na dobu 3 měsíců s podmíněným odkladem na 24 měsíců, peněžitému trestu ve výši 6 000 Kč, zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 20 měsíců a byla jí uložena povinnost zdržet se požívání alkoholických nápojů. Žalobkyně byla postižena za řízení motorového vozidla dne 9. 3. 2024 kolem 00:25 hodin, a to po předchozím požití alkoholu a pod jeho vlivem, přičemž vozidlo žalobkyně nesplňovalo technické podmínky, žalobkyně měla zjevné obtíže udržet vozidlo ve svém jízdním pruhu, opakovaně najížděla do nepřiměřené blízkosti obrubníku a zaparkovaných vozidel; byla zastavena policií a při dechové zkoušce jí byla zjištěna v 00:53 hodin hladina 2,42 g/kg alkoholu v dechu a v 01:01 hodin 2,26 g/kg alkoholu v dechu.
9. V rámci vyjádření se k podkladům (prvního) rozhodnutí žalobkyně uvedla, že zažádá o vymazání záznamu z rejstříku trestů. Úřad práce vydal k prodloužení její zaměstnanecké karty souhlasné stanovisko. V doplňujícím vyjádření podrobně poukázala na nepřiměřené dopady případného negativního rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.
10. V pořadí první rozhodnutí žalovaného o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zrušil zdejší soud. Označil za nesporné, že žalobkyně spáchala v době svého pobytu na území České republiky na základě zaměstnanecké karty úmyslný trestný čin a za tento trestný čin byla pravomocně odsouzena. Zcela jednoznačně došlo k naplnění § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a tudíž byla splněna podmínka § 44a odst. 11 téhož zákona. Dané ustanovení přitom nedává správnímu orgánu možnost uvážení; nemohou proto zvažovat různé aspekty spáchaného úmyslného trestného činu, jakými jsou jeho závažnost a povaha, či rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zamítnutí žádosti o jeho prodloužení, a které nikoliv [viz rozsudky Nejvyššího

správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 14. 3. 2018, č. j. 5 Azs 214/2017-37, či ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51]. Současně ovšem krajský soud konstatoval, že žalovaný se musel zabývat také otázkou zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalobkyně, resp. dotčení nejlepšího zájmu jejích nezletilých dětí (viz rozsudky NSS ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36, či ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39). Ztotožnil se se závěry žalovaného, že nebyl prokázán jakýkoli zásah do osobního soukromého života žalobkyně ve smyslu její odkázanosti na Českou republiku (není handicapovaná, nemocná, nevlastní na území ČR nemovitost, toliko zde pracuje a nevyšel najevo ani žádný důvod, proč by se nemohla integrovat zpět ve svém domovském státě). Krajský soud ovšem shledal, že odůvodnění prvního rozhodnutí ve věci neobstálo z hlediska podmínek čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Akcentoval, že bylo zasahováno do pobytového oprávnění jediného rodiče, který vykonává péči o nezletilé děti na území ČR.

11. Krajský soud ve zrušujícím rozsudku uzavřel, že v otázce dotčení nejlepšího zájmu dětí žalobkyně jako součásti jejího práva na soukromý a rodinný život bylo první rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné a prostý (paušální) odkaz na možnost získání jiného pobytového oprávnění nemohl bez řádné individualizace obstát. Soud nicméně zdůraznil, že „žalobkyni se „pouze“ odnímá určitá forma pobytového oprávnění, aniž by byla nucena vycestovat z ČR. Je na místě proto posoudit, zda zůstane žalobkyni zachováno právo setrvat v ČR, byť se slabším pobytovým oprávněním, např. dočasnou ochranou. Skutečnost, že důsledkem dočasné ochrany by bylo navázání pobytového oprávnění žalobkyně na pobytové oprávnění zbytku rodiny a na trvání válečného stavu na Ukrajině, nepovažuje soud za zásah do nejlepšího zájmu dítěte ani do soukromého a rodinného života žalobkyně. (...) Stejně tak zásahem do jejího rodinného života není, pokud by byl její pobyt na území vázán na pobytové oprávnění zbytku rodiny.“
12. V rámci opakovaného vyjádření se k podkladům rozhodnutí žalobkyně uvedla, že její rodinná situace zůstala od posledního rozhodnutí správního orgánu v zásadě totožná. I nadále v České republice žije se svými dvěma nezletilými dětmi, které jsou jí svěřeny do péče, otec se na péči o ně a jejich a výživě nijak nepodílí. Děti se za dobu svého pobytu zde již integrovaly, ovládají český jazyk a chodí do školy, mají kamarády a dobré zázemí. V nejlepším zájmu dětí je, aby mohly nadále setrvat v České republice společně s žalobkyní, a ta je mohla živit, neboť nikdo jiný není schopen se o ně postarat. Na Ukrajině nemají žádné zázemí. Od spáchání trestného činu uplynula již dlouhá doba, pročez je situace odlišná, než když správní orgán rozhodoval poprvé.
13. Z napadeného rozhodnutí plyne, že k zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty došlo (opětovně) dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
14. Podle § 44a odst. 11 věty první zákona o pobytu cizinců platí, že „ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky – krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit.“
15. Podle § 46e odst. 1 téhož zákona platí, že „ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.“

16. Podle § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona „*ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*“
17. Při přezkoumávání napadeného rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.), tj. přezkoumává skutkový stav ke dni 9. 1. 2026. Zkušební doba podmíněného odkladu výkonu rozhodnutí trestu odnětí svobody má žalobkyni skončit teprve dne 1. 5. 2026. V době rozhodování žalovaného tak na ni nebylo možné hledět, jako by se osvědčila a došlo k zahlázení jejího odsouzení. Krajský soud konstatuje, že tedy i nadále platí závěr vyslovený ve zrušující rozsudku, že jednoznačně došlo k naplnění § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a tudíž byla splněna podmínka § 44a odst. 11 téhož zákona, přičemž toto ustanovení nedává správnímu orgánu možnost jakéhokoli správního uvážení.
18. Podstatou nynějšího soudního řízení je posouzení toho, zda žalovaný odstranil nedostatky prvního rozhodnutí ve věci, které mu soud vytknul ve zrušujícím rozsudku. Ty spočívaly v nedostatečném posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně do nejlepšího zájmu jejich nezletilých dětí, a to z hlediska podmínek čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Zdejší soud vyslovil, že toliko obecný paušální odkaz na možnost získání nějakého jiného pobytového oprávnění (jak k věci přistoupil žalovaný v prvním rozhodnutí) nemůže bez řádné individualizace obstát. Soud proto uložil žalovanému, aby posoudil, zda žalobkyně může získat konkrétní pobytový titul, na jehož základě bude moci (spolu se svými dětmi) setrvat v České republice, byť se slabším pobytovým oprávněním.
19. Žalovaný v tomto ohledu uvedl, že napadené rozhodnutí pro žalobkyni znamená skončení oprávněného pobytu na základě zaměstnanecké karty; není jí však stanovena povinnost vycestovat, natož pak zákaz pobytu na území České republiky. Správní orgán jednoznačně konstatoval, že obě nezletilé děti žalobkyně i jejich babička setrvávají na území České republiky na základě jim udělené dočasné ochrany dle § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace (dále též „Lex Ukrajina“). Tento zákon obsahuje pravidla pro prodlužování dočasných ochranných udělených občanům Ukrajiny a jejich rodinným příslušníkům. Žalobkyně je dle tohoto zákona rodinným příslušníkem občana Ukrajiny, který již dočasnou ochranu získal, a jako rodič dítěte mladšího 18 let požívajícího dočasnou ochranu má sama nárok na dočasnou ochranu za účelem sloučení rodiny dle § 51 odst. 2 písm. c) zákona o dočasné ochraně. Žalovanému nejsou známy žádné překážky bránící tomu, aby žalobkyně dočasnou ochranu za účelem sloučení rodiny získala; od 1. 1. 2026 se přitom uděluje s platností až do 31. 3. 2027. Žalobkyně se obává hrozícího dotčení nejlepšího zájmu jejich dětí, za který považuje to, aby s ní mohly nadále setrvat v České republice a aby je mohla živit. Jestliže žalobkyně požádá o udělení dočasné ochrany za účelem sloučení rodiny, nedojde k žádnému dotčení zájmů jejich dětí, které sama formulovala. Žalobkyně ani její děti nebudou muset opustit území České republiky, děti se budou moci nadále věnovat studiu a docházet do školy, rodina nebude muset měnit bydlení a stěhovat se. Nenastane ani snížení ekonomického statusu rodiny; žalobkyně nebude muset opustit zaměstnání, bude mít nárok pracovat kdekoli, dokonce bude moci i podnikat, neboť osoba požívající dočasnou ochranu má volný přístup na trh práce. Důsledkem neprodloužení zaměstnanecké karty bude pouze to, že si žalobkyně právě toto pobytové oprávnění neudrží a na území bude nadále pobývat na základě dočasné ochrany. Žádost o vydání zaměstnanecké karty bude moci kdykoliv

podat znovu; občanům Ukrajiny se přitom vychází vstříc upuštěním od osobního podání žádosti na zastupitelském úřadu. Žalovaný uzavřel, že kvalita života dětí žalobkyně se vydáním napadeného rozhodnutí nijak nesníží, protože jejich matka má nárok na dočasnou ochranu. Zásah do soukromého života žalobkyně není takové intenzity, aby bylo možno hovořit o porušení čl. 8 Úmluvy; nezletilých dětí žalobkyně se napadené rozhodnutí fakticky nedotýká, a tudíž není v rozporu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.

20. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-43, konstatoval, že neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky; respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. V případě cizince, jenž trestnou činností narušuje závažným způsobem chráněný zájem státu, zde zcela oprávněně existuje veřejný zájem na tom, aby takový cizinec na území České republiky nepobýval. Současně je však třeba provést posouzení intenzity narušení veřejného zájmu, které je neodmyslitelně spjato s posouzením, jakým způsobem bude vydávaným rozhodnutím zasazeno do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud připustil, že rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu může být z hlediska bezprostřednosti zásahu do práv cizince méně závažné než kupříkladu rozhodnutí o správním vyhoštění, což může mít svůj odraz v míře (podrobnosti) hodnocení dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Správní orgány však nemohou na zkoumání dopadu rozhodnutí zcela rezignovat.
21. Soud vychází z toho, že v případě posuzování dopadů rozhodnutí o neprodloužení pobytového oprávnění do soukromého a rodinného života je třeba se primárně zabývat konkrétními důsledky, které negativní správní rozhodnutí má pro cizince, potažmo jak se takové rozhodnutí dotkne nezletilých dětí cizince (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, publ. pod č. 4034/2020 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud však současně konstatoval, že pokud by měl cizinec možnost upravit svůj pobyt jiným pobytovým oprávněním, jistě to značně snižuje intenzitu dopadu do soukromého a rodinného života cizince, neboť v takovém případě je možné vyjít z toho, že cizinec žádá jen o titul „vyššího“ typu, než kterým by mohl disponovat. Je však nezbytné, aby správní orgány svůj závěr o možnosti získat jiné pobytové oprávnění odůvodnily zejména tím, o jaké jiné pobytové oprávnění se u konkrétního cizince může jednat (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2021, č. j. 8 Azs 87/2020-86, bod 23; obdobně rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 12. 2022, č. j. 57 A 77/2022-66).
22. V nyní přezkoumávané věci se již nejedná o situaci, kdy žalovaný formuloval toliko obecný paušální odkaz na možnost získání nějakého jiného pobytového oprávnění, nýbrž zcela konkrétně a individualizovaně posoudil pozici žalobkyně a naznal, že může získat oprávnění k pobytu na území České republiky ve formě dočasné ochrany. Nezletilým dětem žalobkyně totiž byla udělena dočasná ochrana dle § 3 odst. 1 Lex Ukrajina, což žalobkyně v průběhu celého řízení nijak nezpochybňuje. Podle § 51 odst. 1 zákona o dočasné ochraně platí, že rodinnému příslušníku cizince požívajícího dočasnou ochranu se udělí oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany na základě jím podané žádosti (Lex Ukrajina je přitom speciálním předpisem oproti obecnému zákonu o dočasné ochraně). Dle § 51 odst. 2 písm. c) zákona o dočasné ochraně je pak rodinným příslušníkem cizince požívajícího dočasnou ochranu pro účely sloučení rodiny mimo jiné rodič cizince požívajícího dočasnou ochranu mladšího 18 let. Žalovaný uvedl, že nejsou dány žádné překážky bránící tomu, aby žalobkyně dočasnou ochranu za účelem sloučení rodiny získala; žádné konkrétní překážky

neuvádí ani sama žalobkyně (zmiňuje pouze, že správní orgán neřeší eventualitu neudělení dočasné ochrany, ovšem nepředkládá k takovému postupu žádné konkrétní důvody). Žalovaný tudíž v souladu se závazným právním názorem zdejšího soudu zjistil a odůvodnil, že žalobkyně může získat konkrétní pobytový titul, na jehož základě bude moci spolu se svými dětmi setrvat v České republice.

23. Žalovaný se též podrobně zabýval tím, zda (a případně jak) se změni situace celé rodiny v důsledku toho, že žalobkyně bude na území České republiky pobývat na základě „nižšího“ pobytového oprávnění. Popsal a vysvětlil, že fakticky k žádnému podstatnému zhoršení rodinné situace, které by mohlo představovat nepřiměřený zásah do soukromého rodinného života žalobkyně či dotčení nejlepšího zájmu jejích dětí, vůbec nedojde. Žalobkyně bude moci na základě dočasné ochrany i nadále pobývat na území České republiky, pracovat v dosavadním zaměstnání (případně jiném či podnikat). Změna pobytového oprávnění žalobkyně se ani zprostředkovaně nijak zásadně nedotkne nezletilých dětí, které budou moci i nadále pobývat se svou matkou, navštěvovat jako doposud tytéž školy, zasaženo nebude ani do ekonomického zajištění rodiny. Žalovaný tudíž vysvětlil, že žalobkyni nehrozí nijak intenzivní dotčení jejího soukromého a rodinného života, neboť napadené rozhodnutí nebude mít pro ni ani její děti žádné konkrétní negativní důsledky.
24. Pokud jde o hodnocení závažnosti protiprávního jednání žalobkyně (a tedy intenzitu dotčení veřejného zájmu), žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně po požití značného množství alkoholu (hodnota 2,42 g/kg alkoholu v dechu) výrazně narušujícím její psychomotorické funkce a reakční schopnosti vědomě v nočních hodinách řídila motorové vozidlo, i když nebyla schopna jej bezpečně ovládat. Nadto žalovaný akcentoval, že žalobkyně užila k jízdě motorové vozidlo bez schválené technické způsobilosti podle zákona č. 56/2001 Sb. Svým jednáním, které správní orgán hodnotil jako bezohledné, mohla žalobkyně velmi závažným způsobem ohrozit život nebo zdraví lidí, případně způsobit značnou škodu na majetku. Žalovaný tudíž trestný čin spáchaný žalobkyní hodnotil jako závažný, neboť podstatným způsobem ohrožoval trestním zákoníkem chráněné zájmy jako život, zdraví a majetek obyvatel.
25. Shora shrnuté hodnocení závažnosti protiprávního jednání žalobkyně i odůvodnění neexistence konkrétních negativních důsledků napadeného rozhodnutí do života žalobkyně jsou dle přesvědčení krajského soudu v nyní projednávané věci dostatečné k tomu, aby mohl žalovaný oba tyto zájmy (veřejný zájem na zachování bezpečnosti na území České republiky versus soukromý zájem žalobkyně na zachování jejího soukromého a rodinného života) poměřit. Úvahy správního orgánu vyslovené v napadeném rozhodnutí nepovažuje soud za nepřezkoumatelné. S charakterem trestné činnosti žalobkyně se vypořádal náležitým způsobem, který odpovídá intenzitě možného dotčení žalobkyně a jejích dětí. Žalovaný zohlednil konkrétní okolnosti řešeného případu, jeho úvahy nejsou nijak paušální.
26. Soud má za to, že správní orgán v nyní projednávané věci nepochybil, pokud samostatně nepojednal o každé z příkladmo uvedených okolností, které byly v rozsudku NSS ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-43, odst. [42], zmíněny jako možná kritéria relevantní pro hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince [NSS uvedl, že „správní orgány musí kromě existence odsouzení vzít v úvahu další okolnosti jako například (...)“]. Napadené rozhodnutí není nezákonné pouze z toho důvodu, že správní orgán se explicitně nevyjádřil k tomu, jak hodnotí žalobkyni uložený trest, rozsah jí způsobené škody, četnost trestné činnosti, její tendenci k opakování protiprávního jednání či chováním

v době po odsouzení. Jelikož napadeným rozhodnutím dochází toliko k neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, ovšem žalobkyně bude mít možnost na území České republiky nadále se svými dětmi pobývat na základě „nižšího“ pobytového oprávnění, není na místě klást na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu ohledně posuzování dopadů do soukromého a rodinného života cizince takové nároky, jako v případě bezprostředně hrozící povinnosti opustit území (např. v důsledku správního vyhoštění).

27. Nad rámec výše uvedeného soud k argumentaci žalobkyně uplatněné v žalobě dodává, že hodnocení jí uloženého trestu jako „mírného“ je subjektivní. Je třeba zdůraznit, že žalobkyni byl uložen nejen trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 24 měsíců, ale byla jí uložena také povinnost zdržet se požívání alkoholických nápojů, dále peněžitý trest ve výměře 40 celých denních sazeb v celkové výši 6 000 Kč a též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 20 měsíců. Dle krajského soudu se v případě poprvé trestané osoby za přečin nejedná o natolik mírný trest, že by na základě něj bylo možné činit úvahy o nízké společenské škodlivosti protiprávního jednání spáchaného žalobkyní. Skutečnost, že žalobkyně svým jednáním nezpůsobila žádnou škodu, je výsledkem toliko „šťastné náhody“, neboť s ohledem na své vysoké ovlivnění alkoholem a špatný stav vozidla mohla způsobit vážné škody na životě, zdraví a majetku. Dopustila se tzv. ohrožovacího deliktu, v rámci jehož hodnocení není podstatná skutečně způsobená škoda, nýbrž škoda hrozící; ta přitom mohla být značně vysoká (a s ohledem na možnou újmu na životě taky nenahraditelná). To, že se v případě žalobkyně jedná o její první trestní odsouzení, nemůže samo osobě cokoli změnit na závažnosti jí spáchaného provinění. Vedení řádného života žalobkyní po jejím odsouzení bude na místě hodnotit teprve po uplynutí zkušební doby. Navíc do tohoto okamžiku ještě může dojít k tomu, že se žalobkyně kvůli spáchání dalšího protiprávního jednání neosvědčí a bude muset uložený trest odnětí svobody vykonat.
28. Krajský soud proto uzavírá, že ani žádná ze žalobkyní prezentovaných okolností souvisejících s jejím odsouzením za spáchání úmyslného trestného činu není natolik významná, aby mohla ovlivnit závěr o přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.
29. Přisvědčit nelze ani argumentaci žalobkyně, že pokud jí bude současně uděleno jiné pobytové oprávnění, pak nelze napadené rozhodnutí považovat za proporcionální. Dočasná ochrana je v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaném invází vojsk Ruské federace udělována cizincům, kteří doloží, že byli držitelem platného povolení k trvalému pobytu na území Ukrajiny, a jejich vycestování do státu, jehož jsou státním občanem, není možné z důvodu hrozby skutečného nebezpečí (§ 1 odst. 1 ve spojení s § 3 odst. 2 Lex Ukrajina). Skutečnost, že žalobkyni bude kvůli stále přetrvávajícímu ozbrojenému konfliktu na území Ukrajiny umožněn pobyt na území České republiky fakticky z humanitárních důvodů (aby nebyla vystavena hrozbě skutečného nebezpečí), nemění nic na tom, že z hlediska „klasických“ dlouhodobých oprávnění vázaných na konkrétní účel pobytu na území je další pobyt žalobkyně zde nežádoucí, a to z důvodu dotčení veřejného zájmu na zachování bezpečnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

30. Soud nepovažuje žádný z uplatněných žalobních bodů za důvodný a nad rámec toho nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal ani žádné vady správního řízení, které

předcházel vydání napadeného rozhodnutí, podle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

31. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
32. O žádosti žalobkyně na přiznání odkladného účinku podané žalobě ze dne 10. 2. 2026 soud samostatně nerozhodoval, neboť řízení věcně skončil ještě před uplynutím lhůty pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku. Žalobkyně byla usnesením zdejšího soudu ze dne 16. 2. 2026, č. j. 22 A 5/2026-24, mimo jiné vyzvána k tomu, aby uhradila soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, který činí dle položky 20 sazebníku soudních poplatků 1 000 Kč. Jelikož zdejší soud o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku podané žalobě vůbec nerozhodoval, žalobkyni ani nevznikla povinnost k jeho uhrazení. Podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že soud vrátí poplatek ze svého účtu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. Soud proto rozhodl, že žalobkyni se vrací soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok IV. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno, 11. března 2026

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce